

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב סרן יונתן (ג'וני) הימן ז"ל

בן אן וצמח

נולד בירושלים

בתאריך י' בסיוון תרצ"ב, 14/6/1932

התגורר בירושלים

התגייס בשנת 1953

שרת בחיל המודיעין

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

י"ב בתשרי תשל"ד, 8/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: D חלקה: 3 שורה: 2 קבר: 8

הותיר אחריו אישה, בן ובת

בן 41 בנופלו

קורות חיים

יונתן, שכל מקורביו כינוהו בשם החיבה ג'וני, בן אן וצמח הימן נולד ביום י' בסיוון תרצ"ב (14.6.1932) בירושלים. הוא למד בבתי הספר "בית הילד" ו"בית הכרם" בירושלים, ואת לימודיו התיכוניים סיים כתלמיד המגמה הריאלית בבית-הספר התיכון שליד האוניברסיטה בירושלים. בתקופת לימודיו בבית-הספר היה חבר בתנועת הצופים ופעל בה כחניך וכמדריך. ב-1946 עוד בהיותו תלמיד בבית-הספר התיכון הצטרף יונתן לארגון ה"הגנה". במסגרת זו סיים קורס סמלים וב-1948 בהיותו כבן 16 אף השתתף בקרבות להגנת ירושלים, בתקופת המצור. עם סיום לימודיו, במסגרת שירותו בנח"ל נמנה עם מיסדי קבוץ תל-קציר. הוא שהה במשך בין השנים 1949 ו-1953. במשך שימש בתפקידים שונים, ותקופה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ארוכה מלא תפקידים של גזבר ומרכז המשק. ביוני 1953 לאחר התלבטויות מרובות, עזב את המשק וחזר לירושלים. הוריו שהו אז בשליחות בחו"ל והוא דאג לשני אחיו הצעירים ממנו. לגביהם הווה אוטוריטה, אח בוגר, מדריך ודואג. הוא נרשם וסיים את לימודיו בפקולטה למשפטים באוניברסיטה העברית בירושלים בתקופת לימודיו באוניברסיטה הוצע לו לשמש כיושב ראש הסתדרות הסטודנטים. יונתן שהתנגד בכל תוקף לפוליטיזציה של הסתדרות הסטודנטים התנה את בחירתו על בסיס של בחירה אישית וסירב להציג את מועמדותו כמייצג מפלגה כלשהי. ב-1956 נבחר כיו"ר הסתדרות הסטודנטים בהתאם לקריטריונים שהעמיד. עוד בתקופת לימודיו ואחריה הרבה בנסיעות בעולם, הוא לא האמין בטיולים הבנויים על מעבר מהיר מארץ לארץ, ושהה תקופות ארוכות בארצות שונות במטרה להכיר את תושבי הארץ, תרבותם ומנהגיהם. בנסיעות אלה הרחיב מאוד את אופקיו וקשר קשרים רבים עם אנשים שונים. עם סיום לימודיו והתמחותו, עבד במשרד עורכי דין בירושלים, וכעבור שנים אחדות פתח משרד עצמאי, וראה ברכה רבה בעבודתו. ב-1960, נשא לאשה את חברתו חוה שהיתה אז סטודנטית באוניברסיטה בירושלים. ב-1968 נולדה בתו הבכירה עפרה וב-1972 בנו גיא.

יונתן גויס לצה"ל ב-1953. כיוון שהיה בעל עבר צבאי עשיר גויס ישר לשירות מילואים. מפקדיו שהעריכו אותו כאדם וכחייל מהרו לשלוח אותו לקורס קצינים ובעקבותיו לקורס קציני מודיעין. פעולותיו ויכולתו כמפקד זכו לשבחים רבים. מפקדיו תיארוהו כמפקד הדורש הרבה, אך הדורש קודם כל מעצמו. פקודיו הגדירוהו כ"מפקד שאחריו הולכים בעיניים עצומות". ב-1967 השתתף בקרבות לשחרור העיר העתיקה בירושלים. בקרב זה עבר חוויה קשה של קרב פנים אל פנים, כשלידו נהרג מפקדו וידידו - מפקד הגדוד. מפקדיו פנו אליו בבקשה לעבור קורס מפקדי פלוגות ולעבור לשירות בחיל השריון. אחרי התלבטות קצרה ומתוך הרגשה פנימית חזקה שבחיל זה יוכל לתרום את מלוא יכולתו עבר את הקורס, סיים אותו בהצלחה רבה והועבר לשריון. בבוקר בו פרצה מלחמת יום הכיפורים, מששמע על הגיוס הכללי, ועוד לפני שהספיקו להתקשר אליו מיחידתו, עלה על רכבו ונסע אל מקום ריכוז היחידה. השתתף בקרבות הבלימה ברמת הגולן וקרבות הפריצה אל המובלעת הסורית. ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973) נפגע באש נק"ל של חיילים

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סורים ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל, בעיר בה נולד, גדל והקים את ביתו ומשפחתו. עוד בילדותו ניכרה בגיוני תערובת של נער ער ומלא חיים המוכן למעשי קונדסות ושובבות מחד, ומידה רבה של בגרות ורצינות מאידך. הוא היה פעיל מאוד מבחינה חברתית וברוב המסגרות החברתיות בהן חי ופעל היה בדרך כלל הציר שסביבו התפתחו האירועים החברתיים השונים. הוא היה אופטימי, עליז, מלא חיים וסקרנות ובעל חוש הומור בלתי רגיל. הצד השני של אישיותו היה רציני מאוד. הוא הרבה לקרוא והתעניין בתחומים רבים ושונים החל בספרות, שירה וכלה בהסטוריה, ארכיאולוגיה, גיאוגרפיה ומדע. לכל אחד מנושאים אלה הקדיש זמן רב והכירם בצורה יסודית ומעמיקה. מקורביו תהו תמיד כיצד הוא מצליח לחלק את זמנו על פני תחומים רבים ומגוונים כל-כך ולהכירם על בורים. יונתן היה בעל חוש בלתי רגיל לצדק ובעל יושר פנימי רב. הוא חי ופעל עפ"י עקרונות בהם האמין מבלי להיות מושפע מ"אופנות" או דעות של אחרים. מעולם לא ניסה לכפות את דעתו הוא על אחרים, אך בשל אישיותו החזקה התקבל בין חבריו ופקודיו כסמכות וכמנהיג טבעי. הוא אהב מאוד את הארץ והרבה לטייל בה וכמעט לא היתה פינה בארץ אליה לא הגיע. בחופשותיו היה נוהג לטייל, יחד עם אשתו, ברחבי הארץ. אהבתו העמוקה לארץ, אמונתו בחשיבות קיומה כמולדת לעם היהודי הוותה שקול מרכזי בהחלטתו לעבור לחיל השריון. הוא התנגד לחינוך הנוער וחינוך ילדיו הוא לאור המימרה הידועה של "טוב למות בעד ארצנו". "יש לחנך אותם", נהג לומר, ש"טוב לחיות בעד ארצנו" ו"לחיות בעד ארצנו" - כלל הכל - צורת חיים, השקפת עולם, דרך חיים ואת הכורח ואמונה הפנימיים שכדי לשמור על ארץ זו - צריך להיות מוכן לוותר על הכל למענה. בתוך עסוקיו הרבים נשמר המקום המרכזי למשפחתו. גיוני היה בן מסור מאוד להוריו, אך בעיקר היה בעל ואב נפלא. שני ילדיו היו מרכז עולמו, הוא הקדיש להם כל רגע פנוי. מאז הולדת ילדיו היו כל מעשיו ותוכניותיו מוקדשים להם. הוא לא הספיק. כשנהרג היתה עפרה בת חמש וגיא בן עשרה חדשים בלבד. לפני יציאתו החפוזה למלחמה, בבוקר יום הכיפורים אף לא הספיק להפרד ממשפחתו. את מלות הפרידה האחרונות אופטימיות כרגיל, מצאה אשתו, כתובות בחפזון על פתק שהשאיר לפני יציאתו: "יקרים שלי, להתראות בקרוב מאוד. אבא" גיוני יצא למילואים כשבוע לאחר הולדת בנו גיא. אף שכנראה יכול היה לקבל שחרור ממילואים סירב לבקשו. במכתב לאשתו כתב: "...בעצם לא התכוונתי להאריך וכל מה שרציתי להגיד לך שאני אוהב אותכם. אוהב כל-כך עד כדי כאב

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

(מסתבר שבכל משפט בנלי יש הרבה אמת) ...אני יודע שהדברים -
ההשוואה בין אהבתי אליכם לאהבה לצבא - נאמרו בשעה של רוגז ומתח
ושאולי כבר נשכחו, אבל אני מרגיש שאני רוצה להתייחס אליהם, אינני
יודע אם אצליח להסביר אבל אני חייב לנסות. כשהרהרתי בהשוואה זו,
רציתי בתחילה לומר לך שאי אפשר להשוות, שאין קשר בין הדברים. אך
ככל שהרביתי לחשוב - הרי לא רק שיש קשר, אלא שהקשר הוא הדוק
ביותר, וסבוך לא פחות. השאלה איננה אם אני אוהב את הצבא. הנקודה
היא שאני אוהב אתכם. וזהו הקשר. לאהוב אתכם פירושו ליצור עבורכם
את מה שאני מאמין כעולם הטוב ביותר שניתן לחיות בו ועולם זה זו
המדינה הזאת. את זוכרת ערב השואה כשראינו ילדים קטנים בגילה של
עפרה'לה ובוודאי היו גם כאלה בגילו של גיא, מובלים לטבח, ללא כל
סיבה, רק מפני שלא היה מי שיגן עליהם, ודיברנו אז על זכות קיומה
המוסרי של מדינת ישראל - את אמרת זאת. ובכן זהו. קיומה של מדינה
חזקה היא הערובה היחידה ששואה כזאת לא תחזור שוב. זהו הדבר
שצריך לשמור עליו כדי לקיים אותה צריך, מלבד כל הדברים האחרים
שאני מאמין בהם, מישהו שישמור אותה כזאת - חזקה! וזאת הסיבה
שאני רץ, כפי שאת טוענת וצודקת, לכל קריאה ואף בלעדיה. אולי הרבה
יותר מחברינו. אבל אני מאמין שרק כך אני יכול להבטיח לכם, לנו, חיים,
כמו שאני מאמין בהם. ואולי יום אחד כשעפרה'לה וגיא יגדלו אוכל
להסביר להם את הדברים ולהגיד להם שהייתי חלק מזה, חלק
מההבטחה לחיים..."

ועד היתומים - האלמנות - האזנים - האוניות - הורים שכולים ממערכות ישראל
 טלפון: 523617-02 בשכונת בית-הכרם - יפה נוף ירושלים ת.ד. 3441 בית הכרם

שאלון עדכון

יש לצרף תמונת החלל

א. פרטי החלל:
 שם פרטי:
 שם משפחה:
 מ"י אישי:
 חשיבה ומקום נפילתו:
 תאריך נפילתו:
 מצב משפחתי ביום הנפילה:
 חתונה:
 ב. פרטי האשה:
 שם פרטי:
 שם משפחה:
 מצב משפחתי:
 טלפון:
 כתובת נוכחית:

א. פרטי החלל:
 שם פרטי:
 שם משפחה:
 מ"י אישי:
 חשיבה ומקום נפילתו:
 תאריך נפילתו:
 מצב משפחתי ביום הנפילה:
 חתונה:
 ב. פרטי האשה:
 שם פרטי:
 שם משפחה:
 מצב משפחתי:
 טלפון:
 כתובת נוכחית:

השם:
 הגיל:
 4.
 5.
 6.

השם:
 הגיל:
 1.
 2.
 3.

2. שם האם:
 שם משפחה:
 שנת לידה:
 כתובת:

ד. הורי החלל:
 1. שם האב:
 שם משפחה:
 שנת לידה:
 כתובת:

טלפון
 כתובת
 ש. לידה
 שם משפחה
 שם פרטי

ה. אזנים ואחיות של החלל:
 1. שם פרטי
 שם משפחה
 2. שם פרטי
 שם משפחה
 3. שם פרטי
 שם משפחה
 4. שם פרטי
 שם משפחה
 5. שם פרטי
 שם משפחה

1. פעולות שנעשו להנצחת החלל:
 1. הוצאת טפס/אלבום/חוברת
 2. מילגות
 3. ועדונת ספר תורה
 4. פעולות אחרות

1. הצעות לפעולות אחרות להנצחת חללים:
 1.
 2.

יונתן בן ססיל ואן הימן הי"ד

נפל ברמת-הגולן

נולד : י' סיון תרצ"ב (14.6.1932)

נפל : י"ב תשרי תשל"ד (8.10.1973)

חניך בתי-הספר "בית-הילד" ובית הכרם. סיים לימודיו בבית-הספר
התיכון שליד האוניברסיטה העברית בירושלים.

מפעילי הצופים (שבט "מודיעין") בירושלים כחניך וכמדריך.

שרת בנח"ל ונמנה על מייסדי משק תל-קציר שם שהה ארבע שנים.
בוגר קורס קצינים; קורס קציני מודיעין, וקורס מפקדי פלוגות
בחיל-השריון. שרת כקצין מודיעין חטיבתי בדרגת רב-סרן.
ב"מלחמת ששת-הימים" נמנה על משחררי העיר העתיקה.

עם שחרורו, נרשם כתלמיד הפקולטה למשפטים באוניברסיטה
העברית בירושלים ומשמש כיו"ר הסתדרות הסטודנטים.

עד לנפילתו עבד כעורך-דין עצמאי. בשנת 1960 נשא לו לאשה
את רעייתו חווה.

הותיר אחריו שני בנים : עופר וגיא.

בחוברת זו הבאנו מעט מדרך חיים
שנקטעה, כדי שגם חניכינו הצעירים
יכירו את בוגרינו היקרים. מצווים אנו
להמשיך באותה הדרך מהמקום בו
נפסקה. זה המעט שאנו יכולים לעשות
למענם.

אבלים מרכינים אנו את ראשינו
לזכרם של חברינו-בוגרינו אשר נפל
במלחמת יום הכיפורים. כואבים אנו
את כאב המשפחות השכולות וחורטים
בלבנו את שמות יקריהן-יקירינו.

אלה שמות יקירי שבט "מודיעין" שמסרו נפשם על הגנת המולדת,
במלחמת יום הכיפורים

גדוד "רעים"
גדוד "עודד"
גדוד "הגליל"
גדוד "אילון"
גדוד "יובל"
גדוד "להבות"
גדוד "עציון"
גדוד "יובל"
גדוד "עציון"
גדוד "עודד"

גדוד "רעים"

ת נ צ ב " ה

בן גולן הי"ד
דוד-גוראן הי"ד
יונתן היימן הי"ד
אריאל ויינר הי"ד
אורי מור יוסף הי"ד
יורם מינצברג הי"ד
שמואל מלכוב הי"ד
דניאל נמט הי"ד
יצחק עופר הי"ד
יונתן פייקס הי"ד

גיורא מייזלר - נעדר

יונתן היימן ז"ל

יונתן נולד בירושלים ב-14.6.32.

² היה החניך בשבט "מודיעין" בגדוד "הגליל", ואף הדריך בהיותו בשישית ובשביעית. יונתן, המכונה ג'וני בפי כל חבריו למד בתיכון ליד האוניברסיטה, שהיה אז בבית הכרם. ב-1949 עלה יחד עם כל בני גרעין צופים ז' על אדמות תל-אל-קאסר והיה ממייסדי קיבוץ תל-קציר. הוא למד משפטים באוניברסיטה, ובגמר לימודיו החל לעבוד כעורך-דין. נישא לחוה ב-1960, ונולדו להם שני ילדים: בת - עפרה, ובן - גיא.

על תקופת הצופים והמשק מספר חברו שמאי: "היינו חלוקים בצופים לשתי קבוצות: רציניים ולא רציניים ג'וני היה

אחד "הרציניים", כך גם במשק: אנו באנו בגלל החבר'ה הוא תפס זאת כעקרון. ההשתייכות למשק היתה אצלו רצינית מאוד. אמו מספרת, כי כאשר היה יונתן במשק, והם שהו בחו"ל, בקשה ממנו לבוא לחו"ל רק לשנה, ויונתן ענה לה: "אני כל כך רוצה, אבל הפרה צריכה להמליט, ואינני יכול לעזבה". מוסיף חברו: "בקבוץ תמיד היה יונתן מסכם בדיונים. מדבר בשקט ומתונות. הוא לא התכוון לסכם, אלא שלדבריו היתה השפעה עצומה, שהם הוו תמיד את הסכום. רק בדבר אחד התלהט - אהבת המדינה".

מוסיף אברהם "יונתן היה אידאליסט, אבל איש לא שמע אני מאמין שלו. בכלל היה חמיד ממעט ומצניע את ה"אני" שלו. מעולם לא דיבר על דברים שברגש. בקבוץ תמיד בחר בעבודתו לא שגרתיות: דייג, מזכיר חוץ, גזבר, כשרונו התבלט גם מבחינה אינטלקטואלית וגם מבחינה מעשית - לראות את יונתן מגלגל כספים - - -".

יחד עם זאת היתה לג'וני הצלחה ענקית אצל בחורות, היה לו חוש הומור אנגלי עדין, קצת ציני. חברו אוסיקה מציין כי בסוג מסוים של חכונות הגיע יונתן לשלמות קיצונית והזדהות ובכך היה יחודו. יושרו האישי התגלה אף אחר מותו; הצ'ק האחרון שכתב, היה למס הכנסה בסכום של אלפי לירות – הוא שילם יותר מהמגיע.

אוסיקה מוסיף כי יונתן היה עורך-דין אשר לא אהב ביותר את המקצוע. עם זאת היה מבריק והשופטים העריכו אותו על יושרו, הגינותו ורצונו לעזור. מספרת ידידה שלמדה איתו כי כאשר כולם למדו לבחינות היה ג'וני קורא הסטוריה – אהבה פרטית. לבחינות לא היה צריך ללמוד.

אברהם חברו מספר כי יונתן לא היה רגשני אבל היחס שלו לכולם היה עמוק – להורים, לחברים, לחברים למקצוע ובעיקר לאשתו ולילדים. למרות שאי אפשר היה להשתפך בפניו תמיד נמצאה בפיו עצה טובה ואמיתית של חבר.

בתל-קציר היה הדמות המרכזית-המנהיג. כולם הלכו אחריו וקבלו את מרותו מאהבה – לא מכפיה. בזמן לימודיו באוניברסיטה היה יושב ראש הסתדרות הסטודנטים – כשהוא עומד על כך שלא יהיה נציג מפלגה בתפקיד זה.

אהבתו לארץ התבטאה בדברים רבים, הוא אהב לטייל במקומות בעלי ערך היסטורי, וידע רבות על עברם של מקומות שונים בארץ. הוא אהב לטייל ולהסביר בצד ההיסטורי התעניין יונתן לא רק בהיסטוריה היהודית, הוא התעניין גם בנצרות, בנאציזם, במארכס.

אוסיקה מספר כי תמיד נלחם יונתן בדיפרסיה. בתל-קציר עברו כולם משבר פסימיזם. יונתן תמיד הביא משם רוח אופטימי, וכך גם בתקופה האחרונה-תמיד מצב אופטימי כדי שהקולקטיב לא ישקע בדיפרסיה.

חברו שמאי מספר: "האיש הזה אהב את המדינה. הוא היה ציוני במלוא מובן המילה. הלך לקורס קציני מודיעין מרצונו למשך שלשה חודשים, כשהוא עוזב את עבודתו ומשפחתו. או-עבר לשריון בגיל 40: המדינה אמרה לו הרבה. הוא חש שמשפחתו סובלת מכך שהוא מרבה לצאת למילואים וניסה לפצות אותה. משפחתו היתה חמה ועליזה, הוא אהב להשתולל ולהתפרע עם בתו עפרה, ככל שבקשה. עזר לאשתו גם בעבודות הבית הקטנות-כדי לא להקשות, לפצות על ההעדרויות הממושכות".

במלחמת ששת הימים שמש ג'וני כקצין מודיעין בגדוד בחטיבה הירושלמית. הוא לחם באזור ירושלים. באחד הקרבות נלחם יונתן בקרב פנים אל פנים עם לגיונר ערבי באבו-טור

ויכול לו. הוא סיפר לחבריו על הקרב תמיד מבחינה אובייקטיבית, כעחונאי, כפוליטיקאי ומעולם לא הזכיר את שמו - כאילו לא היה שם.

ג'וני נהרג ב-8.10.73 כאיש שריון ברמת הגולן. הובא לקבורה בירושלים ב-21.8.74.

על קברו אמר מפקד החטיבה:

את ג'וני הכרנו מפקדיו, פיקודיו וחבריו כאדם וכקצין שתי דמויות, אשר התמזגו לאחד, וג'וני שמו. כאדם, אהב את ארצו, כל שעל אדמה, ונוף הארץ שימש לו תמיד מקור לעידוד ונושא לשיחה. עם ג'וני לשוחח זו היתה חוויה. השיחה היתה קולחת, ומבלי שהרגשת עבר הזמן, והרגשת חמימות בלבך, שאלו הם ידידיך.

קצין היה ג'וני קשור מאוד ליחידה. תמיד הגיע גם כאשר לא נקרא, בכדי לבדוק ולהכין דברים, כל מתיחות בטחונית צלצל ליחידה לשאול ולהתעניין הקדיש הרבה מזמנו, גם כאשר לא נקרא.

ביום שבת, 6 באוקטובר 1973 הגיע בין הראשונים ליחידה. תרומתו לפני היציאה לקרב רבה הייתה: הוא דאג, שלכולנו תהיינה מפות, והספיק לשוחח עם המפקדים והקצינים ולהסביר להם את השטח והקרקע, באזור בו עשויים אנו להלחם.

זכור לי היום הראשון ללחימה, כאשר חצינו את גשר אריק בשפך הירדן ופנינו לכוון צפון מזרח, היה זה ג'וני, אשר גלה את תנועת טנקי האויב לכוון מעלה גמלא, ערנות זו לנעשה בשטח תרמה רבות לחסימת הטנקים הסוריים, לפני שגלשו לכנרת.

בטוחים אנו. שאם נקרא שוב לדגל נדע לשמור על בטחונה של ישראל, כאשר דמותו של ג'וני והערכים אותם קידש ישמשו מופת לנו, חבריו ליחידה ומפקדיו.